

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobkyně: **D. d. s. r. o., IČO X**
sídlem B. 760, X B.
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 9. 9. 2020, č. j. X. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZSP“).
2. Žalobkyně se měla dopustit přestupku podle § 10 odst. 3 ZSP tím, že nezajistila, aby při užití vozidla Volkswagen, RZ X (dále jen „vozidlo“), v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče (dále jen „řidič“) a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť řidič vozidla

I) dne 7. 12. 2018 od 11.12 h do 13.50 h v obci Olomouc na ulici Vančurova,

II) dne 12. 2. 2018 od 13.09 h do 13.20 h v obci Olomouc na ulici Vančurova,

III) dne 13. 12. 2018 od 11.05 h do 11.15 h v obci Olomouc tř. Svobody u domu č. p. 956/31,

IV) dne 21. 1. 2019 od 11.55 h do 12.10 h v obci Olomouc na ulici Vančurova,

V) dne 31. 1. 2019 od 11.00 h do 11.10 h v obci Olomouc na ulici Vančurova,

VI) dne 21. 2. 2019 od 11.10 h do 11.25 h v obci Olomouc na ulici Vančurova,

VII) dne 20. 3. 2019 od 11.30 h do 12.30 h v obci Olomouc tř. Spojenců

stál bez parkovacího lístku, parkovací karty nebo provedení platby parkovného formou SMS v úseku platnosti dopravní značky IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou s textem „Placené parkoviště pracovní dny 9 – 18 h s parkovacím lístkem, parkovací kartou nebo po úhradě SMS platby 30 Kč/h“. Tím řidič porušil ve všech sedmi případech § 4 písm. c) ZSP a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ZSP. Městský úřad žalobkyni uložil za těchto sedm přestupků pokutu 2 500 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

3. **Žalobkyně v žalobě** namítala nedostatek nezbytných kroků ke zjištění řidiče a nezákonnost zastavení řízení proti řidiči vozidla, který shodně s žalobkyní potvrdil, že vozidlo řídil. Magistrát měl v řízení o přestupku řidiče vyzvat žalobkyni k písemnému vyjádření podle § 10 odst. 4 ZSP nebo ke svědecké výpovědi. Tak by získal důkaz o vině řidiče. Magistrát si měl vyžádat knihu jízd žalobkyně, která má koncesi k silniční motorové dopravě a nabízela tento důkaz.
4. Skutečnost, že se řidič nedostavil k magistrátu, je bez relevance. Samotné doznání nepostačuje k uznání viny řidiče. Naopak, písemné vyjádření žalobkyně, že vozidlo řídil označený řidič, takovým důkazem je. Řidič si byl spáchání přestupku vědom a nechtěl se hájit. Správní orgány se nepokusily zjistit řidiče coby skutečného pachatele přestupku a postup vůči řidiči byl jen formální. Řidič magistrátu uvedl, že nikdo jiný než on vozidlo neřídí a dne 20. 3. 2019 navrhl k důkazu tohoto tvrzení výslech spolujezdce.
5. Žalobkyně s magistrátem spolupracovala. Smyslem objektivní odpovědnosti je postihnout takového pachatele, který odmítá se správním orgánem spolupracovat a podle důvodové zprávy odmítá sdělit totožnost řidiče jako osoby blízké.
6. Žalobkyně dále namítala, že parkovné uhradila formou SMS. K důkazu nabídla výpověď řidiče a předložení jeho mobilního telefonu. Správní orgány tyto důkazy nezákonně odmítly provést. Žalobkyně nesouhlasila s žalovaným, že předvolání řidiče je bezpředmětné, protože se nedostavil na předvolání. Řidič se nedostavil jako obviněný, ale jako svědek je povinen se dostavit.
7. Žalobkyně namítala, že jednání pod body I až VI nebylo protiprávní, protože město nevydalo nařízení a cenový předpis. Žalovaný tuto námitku nevypořádal.
8. V případě přestupků pod body II až VI nešlo o stání, ale jen o zastavení pro manipulaci s nákladem. Žalobkyně navrhovala k prokázání tvrzení výpověď řidiče, ale žalovaný se s návrhem a námitkou nevypořádal.

9. U přestupku pod bodem II ze dne 12. 2. 2018 došlo k zániku odpovědnosti, protože magistrát zahájil řízení až 6. 11. 2019.
10. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** podrobně popsal správní řízení i napadená rozhodnutí a zdůraznil, že označenému řidiči vozidla nebylo ani u jednoho ze sedmi přestupků prokázáno, že vozidlo řídil. Řidič se na předvolání nedostavil. Žalobkyně se i v jiných případech, které jsou žalovanému známy z úřední činnosti, nechává zastupovat společnostmi Odvoz vozu, s. r. o. a Pomáháme a chráníme, s. r. o., které jsou známy poskytováním „pojištění proti pokutám“ a obstrukčními praktikami. Správní orgány neměly důvod zpochybňovat ověření parkovného SMS platbami, které městská policie ověřuje na místě zjištění přestupku. Žalobkyně úhradu parkovného neprokázala. Napadené rozhodnutí netrpí tak závažnými vadami, aby bylo možné ho shledat nepřezkoumatelným. Povinnost platit parkovné plynula již se samotné dopravní značky IP 13c s dodatkovou tabulkou. Že šlo v daných případech o stání, a nikoliv zastavení, vyplynulo z fotodokumentace. U vozidla nebo ve vozidle nebyly žádné osoby. U vozidla nebyl složen náklad, ani zde nebyly žádné jiné indicie, které by nasvědčovaly pouhému vyložení nákladu. Žalobkyně ve správním řízení své tvrzení o nakládce neprokázala a důkazy neoznačila ani v žalobě. Překlep v datu spáchání přestupku 12. 2. 2019 žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí.
11. **Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
12. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** aproboval rozhodnutí magistrátu o sedmi výše citovaných přestupcích a ztotožnil se s právními a skutkovými závěry magistrátu. Magistrát v souladu se zákonem pro absenci důkazů zastavil řízení vedená proti potencionálnímu pachateli přestupku jakožto řidiči a provedl nezbytné kroky k jeho zjištění. K naplnění objektivní stránky přestupku provozovatele postačuje, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Proto návrhy žalobkyně na dokazování nebyly relevantní, vymykají se předmětu řízení. Po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku řidiče vozidla a již není rozhodné, kdo vozidlo řídil. Z oznámení přestupku vyplývá, že úhrada parkovného neproběhla. Opak žalobkyně nedoložila. U přestupku ze dne 12. 2. 2019 je chybně uveden rok 2018, jde o překlep.
13. **Magistrát v meritorním rozhodnutí** poukázal na to, že označený řidič J. D. odmítl vždy podat vysvětlení či výpověď a na předvolání se nikdy nedostavil nebo se omluvil. Ani jeden ze sedmi skutků mu proto nebyl prokázán a magistrát všech sedm řízení o přestupku řidiče vozidla zastavil. Odvolání označeného řidiče proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl. Žalobkyně byla provozovatelem vozidla u všech sedmi přestupků.
14. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Soud nepřisvědčil žalobkyni, že v posuzovaném případě magistrát neučinil **dost nezbytných kroků** ke zjištění řidiče a že zastavení řízení proti řidiči vozidla je nezákonné. Magistrát nemusel v řízení o přestupku řidiče vyzvat žalobkyni k písemnému vyjádření podle § 10 odst. 4 ZSP nebo ke svědecké výpovědi, aby získal důkaz o vině řidiče. Magistrát si ani nemusel vyžádat knihu jízd žalobkyně, ani vyslýchat údajného spolujezdce jako svědka. Magistrát ve všech sedmi případech vyzval žalobkyni k úhradě určené částky.

Ty se pohybovaly od 300 Kč (v jednom případě) do 500 Kč (v ostatních případech). Ve všech sedmi případech žalobkyně označila jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku J. D. Ten ve všech sedmi případech odepřel podat výpověď či vysvětlení.

16. Žalobkyně namítala, že městský úřad neučinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla - pachatele přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve smyslu § 125f odst. 5 ZSP, podle kterého „obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“.
17. V daném případě žalobkyně ani v jednom ze sedmi přestupkových případů na výzvu k úhradě určené částky 500 Kč, resp. jedenkrát 300 Kč tuto částku nezaplatila. Bylo třeba zjistit skutečnosti rozhodné pro zjištění řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobkyně uvedla na výzvu magistrátu jako řidiče vždy J. D. a údaje o jeho totožnosti.
18. Žalobkyně ale písemně neuvedla žádné skutečnosti, okolnosti či indicie o tom, že takto označený řidič vozidlo skutečně v době spáchání přestupku řídil, ani nepřiložila žádný důkaz. Jde o správní trestání a správní orgán má povinnost prokázat skutkový stav nade vši rozumnou pochybnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – č. j. 2 As 46/2005-55) a také rozlišit jednání, které je účelové, obchází zákon nebo je zneužitím práva. Označený řidič J. D. ve všech sedmi případech odmítl podat magistrátu vysvětlení. Magistrát v souladu se zákonem usnesením ze dne 11. 6. 2019 všech sedm řízení o přestupku řidiče zastavil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla se žalobkyní.
19. Za popsané situace magistrát neměl ani v jednom ze sedmi případů dostatečné zjištění či indicie k tomu, aby uznal označeného řidiče vinným ze spáchání předmětných přestupků. Ani provozovatel, ani označený řidič nejsou v rámci své obhajoby povinni vypovídat pravdu. K prokázání skutku řidiče vozidla dokonce doznání ani jednoho z nich nepostačuje a musí zde být jiné důkazy, s dostatečnou důkazní silou. Podle § 3 a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), je třeba prokázat skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Důkazní břemeno leží na správním orgánu [srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, podle kterého „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu z roku 2004)“].
20. Pouhé sdělení identifikace řidiče tedy k uznání viny řidiče vozidla nepostačuje. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 2 As 97/2019-37, bod 23, nelze připustit procesní strategie spočívající ve zneužívání práva, které souvisí s označováním náhodných a nezúčastněných osob jako řidičů vozidel. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, by šlo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a **případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele**

přestupku.“ Magistrát v posuzovaných sedmi případech učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když předvolal žalobkyní označenou osobu k podání vysvětlení. J. D. odmítl podat výpověď nebo vysvětlení ani neuvedl žádné důkazy, indicie či okolnosti k tomu, aby mohl magistrát ve zjišťování skutečného pachatele přestupku jakkoli pokračovat. Neučinila tak včas, tj. před zahájením řízení o přestupku provozovatele, ani žalobkyně. Proto magistrát zvolil postup v souladu se zákony i judikaturou a řízení o přestupcích řidiče ve všech sedmi případech zastavil; neměl za dané situace reálnou možnost usvědčit pachatele přestupku.

21. Podle § 125g odst. 1 ZSP je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6 ZSP.
22. Žalobkyně se své objektivní odpovědnosti za přestupek nezprostila, tj. neprokázala, že by bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že podala žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
23. Nejzazší moment, kdy žalobkyně mohla věrohodně tvrdit a současně prokázat, či navrhnout důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení o řidiči vozidla v době spáchání přestupku, byl tedy okamžik před zahájením jednotlivých sedmi řízení o přestupku provozovatele vozidla.
24. Jak uvedl v obdobném případě Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 22 A 19/2021-28, právní úprava je založena na tom, že po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (pakliže jsou splněny podmínky pro zahájení tohoto řízení) se již provozovatel nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek tím, že označí řidiče vozidla. Ostatně, jiný výklad není možný nejen pro jednoznačnost daných zákonných ustanovení, ale také proto, že by celou koncepci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla zcela paralyzoval.
25. Úmyslem zákonodárce zde byla určitá koncentrace řízení, podobně jako například u podání žaloby ve správním soudnictví a koncentrace pro doplnění žalobních bodů a napadení výroků v dvouměsíční lhůtě, po jejímž uplynutí již nelze žalobní body rozšířit a napadnout jiné výroky rozhodnutí (§ 71 a § 72 s. ř. s.).
26. Žalobkyně jednoduchým označením řidiče vozidla bez dalšího na sebe vzala riziko, že řidič odmítne vypovídat a objektivní odpovědnost ponese žalobkyně, což se stalo. Je pak na žalobkyni, zda v takových případech bude úhradu pokuty žádat po řidiči v rámci soukromoprávních vztahů.
27. NSS v rozsudku č. j. 8 As 110/2015-46, bod 18, vyslovil názor, že pokud řidič vozidla odmítne podat vysvětlení, pak je podmínka provedení nezbytných kroků také naplněna. NSS v rozsudku č. j. 6 As 155/2018-18, body 16 a 17, uvážil, že pokud se řidič dozná, že vozidlo v době přestupku řídil, ale pak fakticky odmítne podat vysvětlení, je podmínka nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku rovněž splněna.
28. Lichá je námitka, že žalobkyně **parkovné uhradila formou SMS**. Soud shledal navrhaný důkaz výpovědí řidiče a ohledáním jeho mobilního telefonu jako nadbytečný ve správním řízení i v soudním řízení správním. Úřední záznam o prověřování neprovedení platby prostřednictvím SMS je dostatečným důkazem i podle judikatury NSS, který v obdobné procesní situaci v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, konstatoval: „Pokud

jde o platbu prostřednictvím SMS, ani zde nebyl dán důvod k pochybnostem. Policie podle úředního záznamu zaplacení touto formou ověřovala a stěžovatelka tuto skutečnost v průběhu celého správního řízení nezpochybnila.“ Právě takové jednoduché prověření v informačním systému je způsobem, jak je možno platbu parkovného pomocí SMS ověřit. NSS v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, shrnul „**obecně známý fakt o fungování „SMS parkovného“**, které je spravováno k tomu určeným elektronickým systémem. Ten obvykle obsahuje evidenci uhrazených plateb za parkování spojených s označením místa a času, pro které je parkování placeno, registrační značku auta, za něž tak bylo činěno, číslo mobilního telefonu, z něhož byla platební SMS odeslána, a případně dalšími údaji (například kontrolní kód, jenž má zajistit, že SMS stvrzující zaplacení nebude kopírována a použita opakovaně či jinak neoprávněně využívána). Takovýto systém nepochybně umožňuje i vytvoření jednoduchého výstupu z předmětné evidence, tj. výpisu úhrad za parkovné pro určité časové období a místo, podle potřeby následného ověření plateb“. Žalobkyně v daném případě neprokázala, že parkovné bylo uhrazeno a řidič se přestupků nedopustil.

29. Žalobkyně namítala, že jednání pod body I až VI nebylo protiprávní, protože město nevydalo **nařízení a cenový předpis**. Žalovaný tuto námitku **nevypořádal**.
30. Soud dává žalobci zapravdu, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že nebyla prokázána existence cenového předpisu ve formě nařízení obce. V daném případě však tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Povinnost uhradit parkovné vyplývá již ze samotné dopravní značky IP 13c. To je zástupci žalobkyně známo z rozsudku zdejšího soudu č. j. 72 A 2/2019-64 ze dne 6. 8. 2020, bod 22 a násl. Zdejší soud v citovaném rozsudku uvedl: dopravní značení koresponduje s nařízením statutárního města Olomouc (č. 4/2017) vydaným ve smyslu § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. V uvedeném nařízení (čl. 2 a 3) je přitom stanoven způsob placení sjednané ceny, vč. způsobu prokazování jejího zaplacení („*řidič, který parkuje s vozidlem v zóně nebo na zpoplatněných parkovacích plochách, je povinen v době zpoplatnění parkování umístit za čelní výhledové sklo vozidla na viditelné místo platnou krátkodobou parkovací kartu nebo platný papírový parkovací lístek takovým způsobem, který umožní zřetelně registrovat údaje potvrzující platnost karty*“).
31. Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17, není pravdou, že značka IP 13c „nenormuje nic“. Soud zde dovodil, že tato značka již sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu). Ulice Vančurova, tř. Svobody i tř. Spojenců se navíc nachází v centrální oblasti města, do které je vjezd možný pouze ulicemi osazenými informativními dopravními značkami IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, které na omezení při parkování v oblasti její působnosti upozorňují, jak musí být každému řidiči známo z těchto dopravních značek a zástupce žalobkyně to ví z jiných věcí o shodném přestupku, projednávaných u zdejšího soudu pod sp. zn. 72 A 1/2018, zejména body 3 a 52, a souvisejícího rozsudku NSS ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 As 128/2019-14, a rozsudku č. j. 72 A 2/2019-64.
32. Námitka, že bylo povinností správních orgánů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, není důvodná, neboť povinnost hradit parkovné plynula přímo z dopravní značky IP 13c. Proto soud neprováděl důkaz nařízením statutárního města Olomouce č. 4/2017.

33. Neopodstatněná je žalobní námitka, že v případě přestupků pod body II až VI **nešlo o stání, ale jen o zastavení** pro manipulaci s nákladem. Žalobkyně navrhovala k prokázání tvrzení výpověď řidiče, ale žalovaný se s návrhem a námitkou **nevypořádal**.
34. Soud neshledal rozhodnutí žalovaného o odvolání s ohledem na uvedenou námitku jako nepřezkoumatelné, protože žalovaný k odvolací námitce o zastavení kvůli vyložení nákladu uvedl na straně 4, že „zbylé námitky jsou vyvráceny obsahem spisu“ a že žalobkyně opak neprokázala.
35. Magistrát v meritorním rozhodnutí citoval z vysvětlení označeného řidiče, že u přestupku č. 2 se nechtěl vyjadřovat, aby si nepřitížil v řízení o přestupku, u přestupku č. 3 odepřel výpověď, u přestupku č. 4 řekl, že si nevšiml dopravní značky, odnesl nemocnému kamarádovi léky a nákup a dále odmítl výpověď a u přestupku č. 5 až 7 označený řidič odmítl výpověď.
36. Vadou řízení bylo, že se žalovaný k námitce o stání či zastavení kvůli vyložení nákladu více nevyjádřil. Tato vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně svá tvrzení o pouhém zastavení nijak neprokázala ve správním řízení ani v soudním řízení správním. Z fotografií ve správním spise, oznámení přestupků a úředních záznamů městské policie se nepodává nic, z čeho by bylo možné usuzovat na krátké zastavení vozidla. Již samotný popis skutků ukazuje, že stání probíhalo v rozsahu až jedné hodiny a u kratších časových úseků se nepřidaly žádné indicie či okolnosti, které by prokázaly tvrzení žalobkyně. Soud se navíc ztotožnil s úvahou magistrátu na straně 8 rozhodnutí ze dne 9. 9. 2020, že jednání žalobkyně a jejího jednatele P. D. jsou účelová s cílem vyhnout se trestu za přestupky řidiče. Dosvědčují to dále procesní taktiky žalobkyně a jejího jednatele, které zastupovala ve správním řízení Odvoz vozu s. r. o., známá z judikatury správních soudů svými obstrukčními praktikami (srov. např. rozsudek NSS č. j. 5 As 151/2020-38, bod 19).
37. Žalobkyně námitku o pouhém zastavení, nikoli stání, vznesla až v odvolání ze dne 18. 10. 2020, tj. nikoli bezprostředně po zjištění přestupku, případně v reakci na některou výzvu k úhradě určené částky (ze dnů 18. 1. 2019 až 3. 4. 2019), ale až o několik měsíců později, více než po půl roce. Taková námitka se pak jeví jako účelová a obstrukční. Ostatně, žalobkyně ani v žalobě netvrdila, ani nedoložila nic konkrétního a svoje přenesené důkazní břemeno neunesla.
38. Nedůvodná je žalobní námitka, že u přestupku pod bodem II ze dne 12. 2. 2018 došlo k **zániku odpovědnosti**, protože magistrát zahájil řízení až dne 6. 11. 2019.
39. V úředním záznamu městské policie ze dne 12. 2. 2019 (č. l. 18 správního spisu) je uvedeno, že přestupek se stal dne 12. 2. 2019, což plyne i z přiložených fotografií a oznámení přestupku ze dne 13. 2. 2019, z výzvy provozovateli vozidla ze dne 5. 3. 2019, z předvolání ze dne 12. 3. 2019, z oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 4. 2019, z meritorního rozhodnutí magistrátu a z rozhodnutí žalovaného o odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na poslední straně uvedl, že ve výroku u přestupku pod bodem II je zřejmá chyba v datu a chybu vysvětlil. Je zjevné, že o zánik odpovědnosti za tento přestupek **nešlo**.
40. Závěrem soud shrnuje, že neshledal v postupech magistrátu a žalovaného namítané vady, které by měly vliv na zákonnost, a proto napadené rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily skutkový stav v souladu se zákonem, vybraly správně

právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

41. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. června 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně